

Recensie: Footloose***

Kursaal Oostende
zaterdag 29 juli 2017

foto © Kursaal Oostende

Recensie:

Tot 6 augustus meert de musicalversie 'Footloose' van de gelijknamige film uit 1984 in het Kursaal van Oostende aan. Een Britse reisvriendelijke productie is het die niet al te gek veel decors en props meezeult. De acteurs zijn tevens de muzikanten van dienst wat ook een slok op de borrel scheelt op vlak van cast en crew. Enkele dagen na de Oostendse première blijkt de voorstelling nog te kampen met enkele productionele uitdagingen. Bij het betreden van de zaal zagen we dat er technische problemen waren met de schermen (die nog het Barco bureaublad toonden), kende het eerste deel enkele nummers die werden overstemd door gigantische ruis die maar niet verdween, en zaten er tot diep in deel twee lichtfouten (met o.a. een niet belichte Gareth Gates en Laura Sillett).

Hoewel Gates, die in 2003 ook bij ons een hit scoorde met 'Anyone of us (stupid mistake)', in 'Footloose' vooral opvalt in de komische rol als schlemiel Willard die erg onhandig is met Rusty waar ie wel wat voor voelt "€" blijkt ie de meest complete artiest qua zang en spel op het podium. Gates beschikt over een indrukwekkende sixpack zo ontdekken we tijdens 'Holding out for a hero'. Met stip is dat naast themanummer 'Footloose' dé hit van de show. Gates heeft overigens met 'Mama says' geen bekend nummer te zingen in het tweede deel. De dans en choreo is zeer beperkt in deze musical omdat daar simpelweg de ruimte niet voor is.

Hannah Prices stem klinkt over het algemeen wat scherp en nasaal wanneer ze de rol van Ariel zingt. Maar tijdens 'Holding out for a hero' zet ze een waanzinnige prestatie neer. Die andere hit 'Let's hear it for a boy' die Sillett als Rusty mag zingen, een nummer dat over Willard gaat, komt in het tweede deel minder goed uit de verf. Footloose is vooral een product uit zijn tijd, waar het moraliserende toontje in het tweede bedrijf en de lap gesproken tekst perfect had geknipt kunnen worden. Deze show heeft alles in zich om ook in 2017 relevant te zijn, zeker nu onze bekomen vrijheden een voor een blijkbaar zonder dat er al te kritische vragen bij gesteld worden, opgegeven worden voor een erg restrictieve 'Je mag niet dit. Je mag niet dat'-samenleving.

Kijken we maar naar die meer dan dertig mensen die niet naar Tomorrowland mochten dit jaar na screening van de federale politie. Zonder dat zij een reden meekregen, laat staan zich konden verdedigen, werd die maatregel eenzijdig genomen. Dergelijke zaken neigen naar een politiestaat, het stigmatiseren van mensen die mogelijk ooit iets mispeuterd hebben, terwijl een democratie staat voor mensen (opnieuw) kansen geven opdat (re)integratie mogelijk zou kunnen zijn. Ook dat zit in Footloose, een onverwerkte wonde die een gemeenschap meemaakte. Maar die slaagt er maar niet in om de bladzijde om te draaien en verder met het leven door te gaan zoals het was. Een samenleving die denkt de oplossing te moeten vinden in het roer volledig omdraaien, richting erg restrictief beleid. Maar daar ligt het antwoord helemaal niet ...

Het is Ren McCormack (gespeeld door Joshua Downen) die met zijn moeder Ethel (Lindsay Goodhand) naar Bomont verhuist nadat zijn vader hem plots heeft verlaten. Dat zorgt voor zo veel frustratie, woede en verdriet dat ie dat ook afreageert op zijn nieuwe omgeving waar hij maar niet lijkt te kunnen aarden. Boetes stapelen zich op en hij wordt ook meermaals ontslagen. Dat ligt ook aan die gemeenschap die erg gesloten is en weinig kansen biedt aan nieuwkomers (o.a. via roddels).

Dansen is in Bomont sinds vier jongeren onder invloed van alcohol en drugs van een brug reden en verongelukten, verboden. De dominee, die tevens politicus is, verloor zijn zoon Bobby. Zijn dochter Ariel komt echter gaandeweg in opstand tegen de manier waarop ie Bomont leidt. Niet alleen heeft ze erg veel vriendjes versleten, met Chuck Cranston (Connor Going) heeft ze ook een ex-crimineel aan de haak geslagen. Wanneer Ariel interesse toont in Ren, raakt hij jaloers en komt het tot een confrontatie tussen de twee.

Footloose gaat over omgaan met een trauma en verder gaan met je leven, over (het gebrek aan) scheiding tussen kerk en staat en democratie, maar even goed ook over een maatschappij die denkt het antwoord te vinden in preventie door erg restrictief te werk te gaan. Dat alles botst uiteraard met de vrijheidsstrijd van jongeren, in dit geval zesdejaars die een dansfeestje willen organiseren om het einde van hun schoolcarrière te vieren.

Op muzikaal vlak zit deze Footloose zeer goed. Een nummer als 'Somebody's eyes' is om van te smullen omwille van de uitstekende samenzang en 'I'm free' is een geweldige song waarmee we de pauze ingestuurd worden. Liedjes die minder gekend zijn, doen het dus ook. Maar in het tweede deel blijven we op onze muzikale honger zitten, is er naar ons gevoel te veel tekst en kon het verhaal wel een update verdragen naar 2017.

Daar werkt het moraliserende discours van de dominee (neergezet door Reuven Gershon die beter in acteren is dan in zijn solo nummer 'Heaven help me') op onze heupen en voelt de verzoening met zijn vrouw Vi (door Maureen Nolan "die ooit deel uitmaakte van The Nolans die o.a. gekend zijn van het nummer 'I'm in the mood for dancing' uit 1980" in 'Can you find it in your heart') die als brugfunctie geldt tussen haar rebellerende dochter en haar man als melig, ja zelfs wat overbodig aan. Hoewel de originele film erg traag is, zit het vertelritme van de musical vooral in het eerste deel wel goed. Alleen verslapt die spanningsboog, ook door een gebrek aan degelijke songs in dat tweede deel.

< Bert Hertogs >